

VAANIILA

YSTÄVIÄ,
MENESTYSTÄ
&
VAIKUTUSVALTAA

HELENA KIVELÄ

VAANILA:

Ystäviä, menestystä ja vaikutusvaltaa

Haltiavalta - Osa yksi

HELENA KIVELÄ

ARTTURI KIVELÄ

Copyright © Helena Kivelä 2020

Kaikki oikeudet pidätetään

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2493-4

Kuvitus: Artturi Kivelä

- I -

HÄNTÄ HEILUTTAA KOIRAA

Uni ja vähän heräämistä

ajuan, että uneksun. Ehkä. Yritän herätä.

Nainen ojentaa kätensä kohti. Ele houkuttelee astumaan lähemmäs. Mies kantaa kainalossaan ylisuureen pahvilaatikkoon pakattua espressokeitintä, laskee paketin kassalle, liian lähelle varashälytintä, joka lankeaa ja kutsuu paikalle vartijat.

Ikään kuin jostakusta toisesta kertoisin omassa unessani. Päätän ihmetellä sitä myöhemmin. Ensin yritän herätä.

Nainen. Jättivaimo, peikkovaimo, jolla on villisian torahampaat. En katsele itseäni katselemassa häntä, vaan omissa naboissani näen hänet. Ja hän näkee minut, mutta niin se on aina ollutkin.

Kuka tahansa muistaisi hänet, vaaleat hiukset. Siniset silmät. Valtavasti tukkaa. Valkoista, tyköistuvaa neuletunikaa koristaa meripihkan värisistä helmistä koottu vyö. Hän riisuu punaisen villakangastakin, joka putoaa lattialle. Vaikuttaa sekavalta. Näenkö minä vielä unta vai muistelenko?

Koivumetsää kuvaava juliste hänen takanaan mainostaa edullisia lainoja paikallispankeista ja minä astun metsään, hengitän hänen yleistä tuoksuaan. Kevättä.

Vartijat takavarikoivat miekan (jostakin ilmestyi miekka) ja naista huvittaa kaaos, minkä hän luo tässä tavaratalon kosmetiikka- ja hajuvesiosastolle. Kuin huomaamatta hän otti käteensä pullon Revlonin Fire and Ice –parfyymii, mutta

se oli jo aikojen alussa ja pudottaa sen nyt lattialle. Tuoksuva pullo pirstoutuu tuhansiksi tulipalloiksi, sirottui kuin tähdet taivaalla, jo aikojen alussa. Nyt ja silloin.

"Haistoin sähköiset kukat." hän ennustaa.

Vaikutelmia, aistittavia aavistuksia. Lempästi, hellästi hän keinah-telee lähelleni, silittää ohimennen, vain hetken viivähtää kosketus, mutta sen hetken hän on läsnä, kuin lahja. Elämä on lahja ja punai-set hiuskiehkurat laskeutuvat hänen valkoisen pukunsa selkämystä pitkin. Vaaleat hiukset. Kampaus, josta purkautuu suortuva sieltä, toinen täältä, kauniisti kuin vesiputouksesta. Kuvittelen muistavani, että jotenkin noin se oli.

Minun pitäisi herätä. Ehtiä.

Koivumetsässä, joka oli samalla kahvila ja myös edelleen tuo tuttu paikallis-pankin mainos, nainen kävi levottomaksi. Tuuli pyörteili puissa, tarttui hiuksiin. Nainen vilkuili sutta takanani ja mitä enemmän hän vilkuili, sitä enemmän minä halusin pysyttää nuo katset itseäni. Pubelin soi. Katselin naista ahneesti. Halusin vain, että äitini olisi lähelläni, katsoisi minua. Vihasin pubelun puhujaa, tuota toista, jolle hän hymyili samalla, kun seurasi huolestuneena sutta. Halusin jättäiläisnaisen itselleni ja halusin tappaa pubelun puhujan. Raadella. Orjuuttaa. Tuhopolttaa.

Valveilla haluaisin ajatella sitä, kuinka vedän hänet syliini. Keksityssä muistossa ujuttaisin käteni takin alle, vyötärölle ja toisen hänen niskaansa, hiuksiin. Suutelisin kerran, tuntisin tulen syttyvän lonkissani, leviävän kulovalkeana. Suutelisin toisen kerran ja sydämeni pakahtuisi räjähtävästä lämmöstä. Suutelisin kolmannen kerran, unohtaisin, kuka olen. Palaisin ahneesti loppuun.

"Sinun tulisi valita puolesi. Pelkääät sitoutua." nainen valehteli. Sillä tottahan minä halusin sitoa hänet, köyttää itseäni, vaikka tiesin, ettei minulla olisi varaa maksaa myötäjäisiä ja tottahan hän sen tiesi, suurta sukua kun oli. Totesin tämän ääneen ja sanojeni myötä koivumetsässä kiemurteleva joki nousi tulvi-maan, nuoleskeli naisen nilkekoja, heijasteli hänen kultaiset hiuksensa pyörteinä,

väreilynä, aurinkona. Seisoin käärmeilevän joen saartamana, kirkko takanani.

Notre Dame, Île de la Cité kesällä, Jaques de Molayn polttopaikka ja raa'alla tavalla kaunis puutarha. Muisto hajoaa siihen, kun räjähdysten sokaisemin silmin katselen kirkon suuntaan, kirkuvat lokit tai ihmiset, *enkä kykene tarkentamaan katsettani. Kyennyt. Rouvamme valot sokaisivat minut. Aistin vain lepattavia, tummia hahmoja vastavalossa.*

*"Hengittäisit vapaammin, jos antautuisit. Minä uskon biologisen kelloni tiki-
tystä. Uskon, että se on minun omatuntoni. Hyvä Veli Vaanila, minä haluan
naimisiin, lapsia ja talon. Sinun kanssasi perhe. Minä haluan sinua." nainen
sanoi. En ollut enää varma, oliko hän sisareni, äitini vai unelmieni jättivaimo.
Oli minun vuoroni valehdella:*

*"Minä en halua." ulvoi susi sisuksissani, karkasi polttamaan puut ja kirkon
kokonaan. Puraisi apuun ojennettua kättä,*

Näin minä herään tähän valjuun maanantaihin, kun antiikkisen kellon viisarit osoittavat jo puolta kymmentä. Kahvi on loppu, kaadun heti ulko-ovelta astuttuani loskaan, avaimet solahtavat koiranpissankeltaisen lumipalteen sisään ja luistelujuoksusta huolimatta myöhästyn palaverista. Juon työpaikalla ensimmäisen kahvikupillisen, jotta ohimoissa kytevä migreeni sammuisi. Ja kun kahviautomaatin ääressä suljen hetkeksi silmäni

muistan, että hän antoi puhelinnumeronsa. Mietin, että soittaisin hänelle vielä.

Avaan tuuletusluukun räntäsateiseen vitikkoon, jossa kaksi varista raakkuu toisilleen. Ajattelen, että suorittamisesta huolimatta tuntuu, etten koskaan saavuta mitään. Muut kyllä tuntuvat saavuttavan. Titteliä, tunnustusta, tulosta. Itsetilitykseni katkeaa varisten riekkumiseen.

"Mihin sitä voi enää luottaa?" kysyn linnunräähkältä, joka lehahtaa lähemmäs, nokkii jotakin pizzalaatikon sisuksista. "Sinä siinä syöt selvitäksesi, mutta minä ahnehdin ja kadehdin. Maailma ahnehtii, tunkee sormensa nenääsi, nieluusi. Tai siis minun, en tiedä sinusta." Sitten muistan, miten nainen punoi valon palmikkoon, sulautui aurin-
gonkiloon hymyillessään. Ja minä todella muistan, enkä vain kuvittele

muistavani. Varis krahahtaa.

”Aivan. Ikävöin.” vastaan sille. ”Myönnetään, ikävöin. On ikävä.”

Palautan espressokeittimen ja kun kävelen hajuvesiosaston läpi, soitan äidilleni. Hän on, kuten uni ennusti, ollut kovin otettu lahjastaan, mutta valitti pudottaneensa tuoksupullon lattialle. Sisareni kaksi kissaa saivat kuulemma oman osansa ja tuoksuivat viikon appelsiininkukilta. En lupaa tulla käymään kotona, minkä äitini ymmärtää kyllä, mutta hän haistaa palaneen käryä:

”Mitä on tapahtunut?”

Kerron nähneeni oudon unen ja olleeni kuin tulisilla hiilillä sen jälkeen.

”Kaikki tuntuu leviävän käsiin, muttei se nyt haittaakaan. Rahoitus järjestyi, vaikkakaan ei Suruvasaran rahastosta ja palkkasin väitöskirjatutkijankin, vaikkakin palkkatuella.”

”Et kumminkaan Gerdaa palkannut?” äiti kysyy, enkä vastaa heti mitään. Kerron sitten, että hän asuu edelleen Venäjällä. Epäilen, ettei epäonnekseen.

”Järjestä rahoitus vaikka sen keinottelijan maailmanparannussäätiöstä ja hae hänet takaisin. Tai minä järjestän.” äiti tokaisee.

”Äiti, ei Gerda palaa mielellään.”

”Ahaa, mutta että siis palaisi epämielellään. Ehkä hän tottuisi palamaan epämielellään, jos vaan sinnikkäästi, pelastaisit hänet toistamiseen, toistamiseen. Tietenkin hän vastustaa, mutta jos jätät hänet sinne hän vielä jämähtää sen viheliäisen venäläisen kotirouvaksi.”

”Se viheliäinen venäläinen vei hänet vastikään vihille, että kyllä jämähtää. Rahaa on.”

”Minä myyn metsää. Sinä haet Gerdan kotiin ja teette paljon lapsia.” äiti ennustaa.

Leikin ajatuksella soittaa Pietariin Sergei Svjatoslavovichille. Häneltä kyllä järjestyisi yksi tyttöystävän kaappaus, pikaero aviomiehestä ja pakkoavioliiton järjestäminen vaikka jossain jumalan hylkäämässä

kappelissa. Serjocha on monitoiminen, salaperäinen mieshenkilö, johon tutustuin vaihto-opiskeluvuonna Norjassa, kun me molemmat kuntoutimme akillesjänteitämme. Hän oli tuolloin valoisa ekologian alan tohtorikoulutettava, loukkaantunut jossain ottelussa. Lajin luonne paljastui kännisenä saunailtana, kun hän selitti sivu suunsa vapaaottelusta, valmentajastaan, vakaumuksestaan sekä kouluvuosistaan Kronstadtin sotilasakatemiassa. Hänessä oli uskottava määrä arpia ja siro ristien muodostama ornamentti tatuoituna molempiin käsiin.

Vastaväitelleenä ekologina Serjocha palasi Venäjälle somaan pie-
neen tutkijanvirkaan. Muutamaa vuotta myöhemmin törmäsimme
sattumalta Frankfurtin lentokentän turvatarkastusjonossa. Mustine
silmäanalusineen ja kontrolloituine olemuksineen Serjocha näytti robo-
tin ja ruumiin risteytykseltä. Kohteliaisuuttani kutsuin hänet mökilleni
lepäämään, että tarvitsisit kyllä vähän lomaa.

”Voinko tulla samaa matkaa?”

”Nytkö?” olin kysynyt hölmistyneenä. ”Eihän sinulla ole lippuakaan.”

”Jos sopii? Sopiiko? Lahjon stuertin.”

Päivän päästä istuksiessamme rantasaunan terassilla Serjocha sitten
selitti tekevänsä sivutöikseen henkivartiointia. Vaivautuneen hiljaisuus-
den jälkeen hän lisäsi sanan vaativaa, että vaativaa henkivartiointia,
eikä aiheesta enempää keskusteltu: minä en tohtinut ja hän ei varmaan
iljennyt. Myöhemmin, toisinaan sain kohteliaan tekstiviestin, jossa
hän pyysi lupaa asua jonkin aikaa mökilläni. Vastineeksi ruokalähetti
toi graavattua kalaa, kaviaaria, konjakkia, mökki oli siivottu lattiasta
kattoon. Aina viikon sisään satunnainen, venäläinen, kaunis, hoikka
punatukkainen nainen tarjosi minulle itsensä. Aina punatukkainen.
Vaaran vuosien aikaan, kun EU-santarmi miehitti Suomeakin, hän kävi
toki harvemmin, mutta toi runsaasti ruokaa mukanaan.

”Herkkuja, haaveita ja hupsuttelua.” totean ääneen. Alan valmistella
esitelmää motivaation ja yleisen hyvinvoinnin yhteydestä ja näiden
vaikutuksesta oppimistuloksiin. Tulokset julkaisen sitten keväämmällä

analyttisen psykologian seminaarissa, kierrätetään tiedekarjan märehdittäväksi sikäli, kun seminaarikaupunkia ei pommiteta. Aika riittää juuri ja juuri ja juuri se on hyvä, jotta saan parisuhteen palovamman vesitettyä tieteellisen ajattelun alle.

Hylkään haihattelun, tunteilun ja keskityn dosenttuuriin. Hylkään haluamiseni. Yritän tyytyä työhöni, mutta unissani metsäpalo ei ota laantuakseen.

Aika ei tunnu kuluvan, vaan räiskähtelevän, räpsivän silmille draamattisissa traumaunissa, kevään tuoksuissa, kesän lämmössä.

Katseeni tarttuu matkailumainokseen, jossa vaalealettinen nainen seisoo koivumetsän keskellä. Hänellä on kädessään Suomen lippu. Muistan äitini sekä äkkään, että häntä on heiluttanut koiraa. Istun pietarilaisessa baarissa lähellä Gerdan työpaikkaa. Seurassani on päiviltäpäästämissä ammattimies, ystäväni, joka kysyy:

”No, mitä hänelle kuuluu? Gerdan takiahan sinä tulit.” ja siristää vihreitä silmiään tämä kasakka.

Kaivan esiin kännykän. Kun Sergei Svjatoslavovich toteaa, etten ole tainnut päästä yli avioerosta, pudistan päätäni ja etsin Gerdan numeron puhelimen näytölle.

”Siitä olisi voinut tulla jotain kestäväää ja yhteisymmärtävää. Ei ehtinyt.” valitan.

”Montako?” Serjocha kysyy.

”Mitä montako?”

”Jalkavaimoa pidit Gerdan ohella?”

Vastaukseksi kohautan olkiani. Katselen numeroa ja kuvittelen, että jos Gerda vastaisi, tervehtisin metallinhoitoisella äänelläni niin kuin eroa ei olisi tapahtunutkaan. Nuotti nousisi lauseen loppua kohti.

Serjocha nappaa puhelimen minulta ja soittaa puolestani. Mutta numero ei vastaa.

”Markku Vaanila, Marjochka, älä sääli itseäsi, äläkä valehtele. Tiesit,

ettei hän jäisi toiseksi ja toiseksi sinä hänet silti jätit. Olisi parempi, jollet tapaisi häntä. Täällä on hyvä elää, ei ole sotiakaan.” Serjocha järkeilee. Minä penään, että saisin puhua Gerdan kanssa ”asiat selviksi.”

Otamme vastaamattoman puhelun kimmokkeena ostaa pari pulloa kuohuviiniä lohdutuksekseni. Kuohuviinien jälkeen lähdemme ajelemaan taksilla tarkoituksenamme lohduttautua lisää sekä laulaa kaipaussentäyteisiä, venäläisiä iskelmiä.

Auto hiipii hitaasti pitkin prameaa prospektia, jonka kurinalaisissa puutarhoissa kurittomasti kerskailevat talot kultautuvat laskevan aurin gon punaiseen.

”Belil Maximovichilla on varaa elättää Gerdaa.” Serjocha tuumaa. Tuijotamme alvar aaltomaista kolmikerroksista tiilitaloa, jonka vaaleanharmaissa kasvoissa ikkunat kurkkivat omenapuiden keskeltä kuin jättimäisen maahisen silmät. Ovelle johtavalle liuskalle on pysäköity citymaasturi. Yritän etsiä Gerdan kädenjälkeä pihalta, verhoista, postilaatikosta, koristetta, väriläiskää, elämän pilkahdusta.

”Belil Maximovich on illat töissä. Satun tietämään missä töissä. Tänään hän tekee kauppaa singoilla. Huomenna ohjuksilla ja suupaloina ydinpommiaineiksilla. Hän on se, jonka puoleen maanalaiset armeijat kääntyvät, kun valtio kieltää kansalaisiltaan käsiaseet. Belil Maximovich saa jatkaa puuhiaan, sillä rajavartiolaitos saa häneltä silloin tällöin tiedon pahaa aavistamattomista taparikollisista.” Serjocha sanoo ja avaa taksin oven. ”Mennään. Minä puhun ja sinä olet hiljaa. Jätät noin niin kuin metaforisella tasolla sen tohtorin miekkasi autoon.”

Humalaisen hetken ajattelen, miten miekka istuisi Bossin pukuun. Huotran pitäisi olla samaa kuosia kuin kravatinkin.

Ovenpielessä istuu valtava, puinen koiraornamentti. Painamme monta kertaa kikatellen kirsua, jossa sijaitsee ovikellon soittonappula. Nikottelemme naurun sammuksiin, kun ovi avautuu. Serjocha ojentaa shampanjapulloa kohti ällistynyttä Gerdaa.

”Hyvää iltaa arvon Rouva! Yksitoista kultaomenaa. Se on siis tämä

kuohuviini, parasta laatua. Autetaan kyllä juomisessa.” Serjocha puhuu ummet ja lammet, sekaisin saksaa, venäjää ja englantia. Katselen varjoisan ovensuun naishahmoa, kiinteitä kaaria. Haistan hänen vaniljaisen parfyyminsä, aistin läsnäolon voiman. Laskevan auringon viisto valo loistaa hänen takaansa niin, että vaaleat hiukset sädehtivät pään ympärillä. Pihan ruusujen tuoksu sekoittuu jossain palaviin katajahalkoihin. Ynseästi emäntä tönäisee oven apposelleen ja väistää meitä, kääntää sitten kesken selkensä.

Sisällä silmä voi kiinnittyä mihin tahansa täydelliseen yksityiskohtaan: takorautaisten ovenkahvojen lohikäärmeisiin, luiseen paperiveitseen kristallisella pöytälevyllä tai kullankeltaiseen korkkimaton ornamentikkaan mutta korva havaitsee vain hiljaisuuden.

Tunnen voimatonta paniikkia ja kuiskaan eteisessä peilikuvalleni, että tämä on onneton virhe, pitäisi lähteä. Peilissä Gerdan hahmo vilahtaa taakseni. Seuraa häntä keittiön kynnykselle.

”Tarjoan sinulle post docin paikkaa.” sanon. Ässät sähähtävät, mutta muuten kuulostan uskottavalta.

”Olisinko ykkönen haaremin hierarkiassa? No aivan sama: en olisi haaremin hierarkiassa.” Gerda haukahtaa keittiöstä.

Hän keinuu keittiöstä käsissään avattu pullo ja kolme lasia. Serjocha ei ole edennyt eteisestä mihinkään.

”Mennään Marjochka.” Serjocha sanoo ”Lähdetään. Taksi odottaa vielä.”

”Ei olisi mitään haaremia.” tähdennän, lasken pääni ja mietin pikaisesti, että mitähän sekin käytännössä tarkoittaisi.

”Sinä olet sitkeä, mutta huono valehtelija.”

Voisin sanoa, että en ole, tunnustaa, että suhteita on ollut ja vannoa, ettei tulisi. Yritän kumminkin pitäytyä jonkinsortin tosiasioissa, minkä jälkeen lupaan peilikuvalleni, etten selittelisi enempää. Se näyttää minulle teennäisen virneen ja nostaa peukalonsa.

”Marjochkalla oli ikävä. Minä houkuttelin hänet tänne. Anteeksi”

Serjocha yrittää.

Gerda asettelee lasit käsiimme, siinä eteisessä, johon olemme juutuneet päällysvaatteet yllämme. Emme osaa paeta paikalta, emmekä käydä peremmälle.

”Töitä. Saisit oman tutkimusryhmän. Maksaisin palkkaakin.” sanon.

Gerda kaataa kuohuvaa omenaviiniä Serjochan lasiin, kähähtää kääntämättä päätään minuun päin: ”Liikut heikoilla jäillä: heiluttelet poninhäntääsi siinä.”

”Katumusta ilmaisemaan tulin.” valehtelen, mutta jatkan totuudella: ”Sekä anelemaan sinua takaisin.”

Olohuoneesta paistava laskeva aurinko kultaa kaiken tuliseen helmeilynsä, kun ilmeetön emäntä kääntyy minuun päin. Kaataa juotavaa.

”Post docin paikka.” minä inisen. ”Alan umpiuskolliseksi, palkkaan sinun lisäksesi vain miehiä.”

”Kännikäki sinussa kukkuu, eikä järki.” Gerda sanoo. Siemailemme omenaisia kuplia kristallisista lasista, joiden kyljissä laukkaa porotokka.

”Tyylikäs.” toteaa Serjocha valheellisesti, kävelee olohuoneen aurinگونkiloon, kohottaa lasiaan niin, että valo leviää prismana sen hiotuista sarvipäistä. Gerda virnistää ymmärtäväisesti.

”Häälähja, joka sekään ei tehnyt minua onnelliseksi, mutta minulla on täällä velvollisuuksia niin, ehken ihan oitis jätä häntä jonkun hantäheikin tähden.” sanoo hän, laskee katseensa ja ikään kuin lauseen laukaisemana tapahtuu lyhyessä ajassa hyvin paljon.

Ulko-ovi rämähtää auki ja lasi putoaa Gerdan käsistä. Belil Maximovich pakkautuu oviaukkoon, mylvii raivosta mustia tavuja. Hän laukaisee aseensa noin kohti Gerdaa, ei osu, rynnistää eteiseen ja hyökkää minun kimppuuni, alkaa rusikoida aseensa perällä. Huutaa. Serjocha potkaisee hänet kauemmas. Jättiläismies ampuu umpimähkään uudestaan, ei osu nytkään ja käy uudelleen kimppuuni. Nappaan hätäpäissäni pöydältä paperiveitsen, jolla yritän säälistävästi puolustautua. Kun härkämäisen Belil Maximovichin kädet kuristavat kurkkuani ja tajuntani alkaa

hämärtyä, isken keskittymiseni rippeillä villisian torahampaan hänen silmäänsä ja jättimies lysähtää päälleni. Pyörryn joksikin aikaa, koska hänen ruhonsa painaa keuhkojani ja estää hengittämisen.

Havahdun siihen, että Serjocha on vierittänyt Belil Maximovichin päältäni ja läpsii minua kasvoille. Olen yltä päältä veressä. Paperiveitsen kahvassa lukee kyrillisin kirjaimin: Gullinbursti.

Pukuni on pilalla.

”Korvaakohan matkavakuutus pesulakulut?” kysyn Serjochalta, joka lähettää tekstiviestiä ja nostaa katseensa.

”Olet shokissa.” hän sanoo ja lähtee perääni, kun yritän hoippua ulos. ”Pysy tässä!” hän äsähtää ja asettaa minut nojaamaan eteisen seinään, sievästi Gerdan viereen.

Usean nopean puhelun jälkeen hän selittää, että hänen väkensä hoitaa meidät turvaan. Gerda kohottaa kulmiaan.

”Sinun väkesi?” hän kysyy, muttei Serjocha ehdi vastata, vaan hoputtaa meitä kohti Gerdan autoa.

”Sinähän Markku järjestit Gerdalle töitä. Hän allekirjoitti työsopimuksen viime viikolla ja on ollut jo hyvän aikaa matkalla johonkin yliopiston yhteistyökuviohommeliin. Tämä tarkentuu huomiseen mennessä.” sanoo Serjocha ja ojentaa minulle luottokortin, auton avaimet ja uuden puhelimen.

”Puhelimesta löytyy paikannin, joten avaa se vasta kaupungin ulkopuolella. Tekstasin sinulle osoitteen. Ajatte Vaskelaan minun mökilleni. Odotatte siellä sen aikaa, että olen siivonnut jäljet ja huolehtinut paperiasiat.” Serjocha käskyttää. Samalla hän sulloo verisen bossin puvun takkini muovisäkkiin, jatkaa kohta: ”Lepäätte ja odotatte.” Eväiksi saamme rasian, jossa on kaksi pilleriä ja vesipullon. Että olisi hyvä nauttia ne välittömästi pian, yksi kummallekin ystävällisesti ja hyvästi nyt toverit, ajakaa varovasti. Hyvästi nyt, Marjochka. Hyvästi Gerda.

En tiedä minkä pillerin tulen nielaisseeksi, mutta se alkaa pumpata elämää takaisin jäseniini. Suu supussa Gerda pudistaa päätään pillerille,

VAANILA:

YSTÄVIÄ, MENESTYSTÄ JA VAIKUTUSVALTAA

Tutkijatohtori, ateistipsykologi Markku Vaanilan elämä on ollut hallittu kokonaisuus, mukava ja järkevä. Nyt naisen mentävä särö rikkoo eheyden, hallitsee kokonaisuutta. Miehen mielen metsäpalo ei ota laantuakseen, vaan se ajaa hänet matkalle, pakomatkalle ja sotaretkelle.

Kotikuplan ulkopuolella on outo ja hurja maailma, joka haastaa Vaanilan itselleen kertomat uskomukset ja valheet.

Vaanila marssii monimutkaisten suhteiden miinakentällä jokaiseen ansaan ja kerta toisensa jälkeen hän kerää sirpaleensa, syntyy uudelleen. Siinä vaiheessa, kun Vaanila ymmärtää, ettei kyse ole pelistä, onkin laudalla myös hänen elämänsä, rakkautensa ja sukunsa.

Vaanila: ystäviä, menestystä ja vaikutusvaltaa –kertoo, miten muuttaa maailmaa, muuttumalla itse.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-2493-4

